

Heimwee

Jamal en Bilal lopen allebei op straat. Ze zijn op weg naar de bus. Ze gaan naar school.

'Hallo', zegt Jamal tegen Bilal. 'Hoe gaat het met je?'

'Ik weet het niet', antwoordt Bilal. 'Ik voel me niet zo lekker. Ik heb het koud en ik ben moe.'

Ik voel me ook niet blij. Ik vind het eten niet lekker. Ik heb ook helemaal geen zin om te eten en te drinken.'

Jamal kijkt Bilal aan en vraagt of hij wel goed slaapt. Maar dat doet Bilal ook niet. 'Nee, ik val niet in slaap. Ik lig heel lang wakker. Overdag ben ik dan heel moe en moet ik slapen.'

'Dan slaap je zeker in de bus en op school. Dat is niet zo goed', zegt Jamal. 'Hoe komt dat, denk je?'

Bilal antwoordt: 'Ik weet het niet. Ik ben verdrietig. Ik mis mijn familie. Ik heb al een tijdje niets van mijn moeder gehoord. En het is ook al heel lang geleden dat ik mijn vader heb gesproken.'

Maar jij dan? Hoe gaat het dan met jou? Slaap jij wel goed? En heb je zin in eten? Vind je het leuk om naar school te gaan?'

Jamal kijkt blij. 'Met mij gaat het goed ja. Ik slaap goed en ik eet goed. Ik heb gisterenavond ook heel lekker gegeten: kip in een saus met tomaten en uien. En rijst en sla. Ik had zelf gekookt. En de anderen hebben samen met mij gegeten. Dat was erg leuk. We hebben gepraat over school en over in Nederland wonen.'

Ik vind het niet makkelijk om hier te wonen, zo alleen. Het is hier ook allemaal zo anders dan in mijn land. Maar ik vind het hier wel heel leuk.'

'Ik vind het ook leuk hier!', antwoordt Bilal. 'Maar ik mis mijn familie en mijn land.' Jamal knikt met zijn hoofd. 'Ik denk dat je heimwee hebt. Dan mis je jouw familie en ben je verdrietig. Probeer er maar over te praten. Je bent vast niet de enige!' En dan geeft hij Bilal een klapje op zijn schouder. Dat is aardig van Jamal.

Ellen F. Vogel, docent ISK-Lima Harderwijk